

Epistola către Efeseni (4)

Capitolul 4

Matta Behnam

© SoundWords, Online începând de la: 26.10.2019, Actualizat: 28.10.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Efeseni 4

Introducere: Dezbrăcat de omul vechi, îmbrăcat cu omul nou

Drepturi și obligații

Cu capitolul 4 începe partea a doua a acestei scrisori. Capitolele 4-6 le putem numi partea practică a scrisorii, în timp ce primele trei capitole alcătuiesc partea de învățătură, care se ocupă cu hotărârile veșnice ale lui Dumnezeu și cu căile Sale cu privire la Adunare și poziția ei minunată, în care ea a fost adusă prin legătura ei cu Capul glorificat, Domnul nostru Isus Hristos.

De la început a fost intenția lui Dumnezeu, Tatăl, să aducă la Sine ca fii pe păcătoșii sărmani, care cred în singurul Său Fiul. Din astfel de oameni se compune Adunarea, care este „trupul lui Hristos”. Hristos Și-a răscumpărat Adunarea cu sângele Său prețios, dându-Se pe Sine la moarte pentru ea. Ca urmare a lucrării de mântuire înfăptuite a coborât Duhul Sfânt din cer pe pământul acesta, ca să conducă suflete la singurul Mântuitor, și să unească pe fiecare credincios adevărat din perioada actuală de timp cu Hristos, Capul, și în felul acesta să împlinească hotărârea veșnică a lui Dumnezeu.

În ultimele trei capitole, care – așa cum am remarcat – constituie partea practică a acestei scrisori, apostolul vorbește clar de responsabilitatea creștină; căci învățătura ei trebuie să conducă și la practică și, ca urmare a ei, la o viață credincioasă. Mai întâi trebuie înțeleasă chemarea înaltă; apoi urmează umblarea în concordanță cu chemarea. Poziția vine înaintea responsabilității, privilegiile înaintea obligațiilor. Credinciosul conștient de chemarea lui înaltă va fi și capabil să înțeleagă obligația sa pentru o viață sfântă, plăcută lui Dumnezeu. Dacă există un creștinism doctrinar, tot așa există și un creștinism practic.

Dacă Dumnezeu ne arată că noi am fost așezați cu Hristos în locurile cerești, atunci la credincioși trebuie să se vadă, că ei trăiesc într-o stare spirituală superioară nivelului lumii, în concordanță cu poziția lor cerească.

Duhul Sfânt ne arată în această ultimă parte a scrisorii două realități importante:

1. Umblarea creștină (Efeseni 4.1-6.9)
2. Lupta creștină (Efeseni 6.10-20).

Umblarea în chip vrednic de chemare

Versetul 1

Efeseni 4.1: Vă îndemn deci eu, cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați, ...

Din felul de exprimare al apostolului „vă îndemn deci eu”, rezultă clar, că între învățătura

doctrinară din capitolele anterioare și învățătura practică din ultimele trei capitole există o legătură vitală. Acolo unde sunt credincioși adevărați, trebuie să fie și fapte bune.

Aceasta este deja a doua oară când apostolul se prezintă ca „întemnițat în Domnul” (compară cu Efeseni 3.1). Era regimul roman, care l-a arestat, l-a pus în lanțuri și în cele din urmă l-a condamnat la moarte. Tot așa a făcut el și cu Domnul și Stăpânul lui, care l-a predat să fie răstignit. Însă apostolul considera o onoare să fie un „întemnițat al lui Isus Hristos”, un „ambasador în lanțuri” (Efeseni 6.20).

Cu câtă gingășie vorbește apostolul fiilor săi în credință din Efes. El vorbește cu ei nu sub forma de poruncă, ci spune cu gingășie și prietenos: „Vă îndemn deci eu, cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați”. Ce chemare minunată! Este „chemarea lui Dumnezeu spre în sus în Hristos Isus” (Filipeni 3.14); o chemare „sfântă” și „chemare cerească” (2 Timotei 1.9 și Evrei 3.1), de care avem parte. Dumnezeu ne-a chemat în har „în părtășia Fiului Său Isus Hristos” (1 Corinteni 1.9). El ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești, El ne-a dat viața veșnică și ne-a legat cu Fiul Său preaiubit ca și Cap al trupului. Noi suntem zidiți împreună pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duhul, un templu sfânt în Domnul. Noi trebuie să corespundem acestor privilegii binecuvântate și acestei chemări înalte, cu care am fost chemați, ca să umblăm în chip vrednic!

Îngăduindu-ne unii pe alții în dragoste

Versetul 2

Efeseni 4.2: ... cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste, ...

Apostolul intenționează să le scrie despre importanța deosebit de mare a păstrării unității Duhului; și astfel el pregătește drumul pentru aceasta, îndemnându-i să umble cu toată smerenia și blândețea și îndelunga-răbdare. Să fim vigilenți, ca această smerenie să fie cu adevărat atitudinea inimii noastre în fiecare aspect al vieții noastre, și să nu arătăm numai o smerenie exterioară! Trebuie să fie comportarea inimii noastre! Cel mai mare Învățător ne îndeamnă să învățăm de la El, căci El este „smerit cu inima”.

Există o mare diferență între smerenia lui Hristos, Domnul nostru, și smerenia noastră. El, care este asemenea lui Dumnezeu, Tatăl Său, și era în chipul lui Dumnezeu, S-a dezbrăcat de Sine, și chiar și ca Om S-a coborât și mai mult și a fost ascultător până la moarte, „da, moarte de cruce”. El, Cel Atotputernic, Cel nemărginit, S-a umilit și a venit aici jos pe acest pământ blestemat și păcătos, și nu numai atât; El S-a coborât și în părțile mai de jos ale pământului (Efeseni 4.9). Smerenia noastră dimpotrivă nu poate deloc să coboare atât de mult. Noi suntem numai țărână; și cunoașterea acestui fapt ar trebui să ne păzească de orice mândrie și orice sete de glorie. Fie ca Domnul să ne păstreze într-o stare de smerenie, căci „Dumnezeu Se împotrivesc celor mândri, dar dă har celor smeriți” (Iacov 4,6). Apostolul s-a preocupat detaliat cu poziția noastră minunată și a arătat că Dumnezeu în harul Său, în dragostea și îndurarea Sa „ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus”. Acum însă ne

îndeamnă, să umblăm cu toată smerenia. Noi ar trebui să nu ne lăudăm sau să ne înălțăm din cauza poziției noastre minunate, ci dimpotrivă ar trebui să revelăm frumusețea acestei poziții minunate printr-o umblare în smerenie asemenea lui Hristos. Acesta este deci primul pas pe calea unității.

„... și blândețea”. Ce însușire minunată este aceasta! Ce plăcut, când suntem împodobiți cu ea! Este una din virtuțile minunate ale lui Hristos, la care se referă apostolul în a doua lui scrisoare către Corinteni (2 Corinteni 10.1): „Vă îndemn ... prin blândețea și bunătatea lui Hristos”. Domnul Însuși ne invită: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11.28,29). Blândețe înseamnă că noi suportăm liniștiți și fără supărare jignirile cele mai josnice. Aceasta a făcut Domnul Isus, atunci când a fost aici pe pământ, „fiind insultat nu răspundea cu insultă”. Noi ar trebui să-L imităm în smerenia și blândețea Sa, da, în toate virtuțile Sale. „Cine zice că rămâne în El, este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El” (1 Ioan 2.6). Acesta este un pas următor pe drumul unității.

„... cu îndelungă-răbdare”. Apostolul îndeamnă și în Coloseni 3.12 la îndelungă-răbdare; el a arătat-o în propria lui viață (compară 2 Corinteni 6.6 și 2 Timotei 3.10). Îndelungă-răbdare înseamnă că noi nu ne supărăm repede, chiar și atunci când suntem provocați fără motiv și pe nedrept și suntem jigniți. Ce virtute minunată este îndelunga-răbdare! Ea înmulțește pacea și bucuria sufletului. Să ne rugăm stăruitor, ca Domnul să ne dea o inimă mai largă! Deci acesta este un alt pas binecuvântat spre drumul unității.

„... îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste” (compară și Coloseni 3.13). Noi ar trebui realmente să veghem, ca să nu păcătuim împotriva altora și să nu-i jignim. Deoarece noi păcătuim așa de ușor față de frații noștri, trebuie cu atât mai mult să suportăm păcatele lor față de noi. Dacă dragostea este mai mult activă în inima noastră, prin harul lui Dumnezeu vom fi capabili să suportăm păcatele, greșelile și vina altora față de noi. Apostolul Petru îi îndeamnă pe credincioși să fie cumpătați și treji pentru rugăciune. Dar el mai adaugă: „dar având întâi de toate dragoste fierbinte între voi, pentru că dragostea acoperă o mulțime de păcate” (1 Petru 4.8). Toate aceste îndemnuri, pe care ni le dă Duhul Sfânt, sunt absolut necesare pentru a păstra unitatea Duhului în legătura păcii.

Păstrarea unității

Versetul 3

Efeseni 4.3: ... străduindu-vă să păstrați unitatea Duhului, în legătura păcii.

Trebuie să fie foarte clar, că apostolul nu ne îndeamnă să păstrăm unitatea *trupului*, căci aceasta este o lucrare dumnezeiască. Dumnezeu a început această lucrare în ziua de Rusalii, când Duhul Sfânt S-a coborât din cer, ca să lege pe toți credincioșii adevărați cu Domnul Isus, Capul, într-un singur trup. „Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup” (1 Corinteni 12.13).

Cu toate sciziunile și despărțirile, care din nefericire au rupt creștinătatea, toți creștinii adevărați, în orice denotațiune și grupare creștină s-ar afla, constituie singurul trup al lui Hristos. Apostolul ne îndeamnă aici ca să ne străduim, să facem tot posibilul, să păstrăm „unitatea Duhului”. Fiecare credincios dintr-o grupare, dintr-un cerc creștin oarecare, este fratele meu și asemenea mie un mădular al trupului lui Hristos. Sunt dator să-l iubesc și pe această bază să am relații cu el.

Un alt punct important este, că apostolul nu ne cere să facem sau să clădim această unitate, ci s-o păstrăm; căci această unitate a fost deja făcută prin Duhul Sfânt. Dacă fiecare credincios ar permite, ca Duhul Sfânt să poată lucra nestingherit în inima sa, această unitate ar deveni vizibilă în dragoste neprefăcută, cu inimă caldă, față de toți credincioșii adevărați, fără nici o excepție. Frumusețea și gloria acestei unități s-ar vedea în toate acțiunile noastre cu toți copiii lui Dumnezeu.

Legătura păcii

„În legătura păcii”. Aici nu este vorba de pacea, pe care Dumnezeu o dă în inimile noastre și care păzește inimile și gândurile noastre în Hristos Isus, ci de pacea care leagă inimile noastre cu toți copiii iubiți ai lui Dumnezeu. Este posibil să existe credincioși, care posedă puțină înțelegere cu privire la adevărurile divine, și noi facem bine dacă cu toată smerenia și blândețea îi ajutăm să înțeleagă principiile sănătoase, divine. Însă ceea ce este important aici, la care apostolul ne îndeamnă, este, ca noi să ne străduim cu adevărat să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii.

Pe de altă parte este important să observăm, că „păstrarea unității Duhului în legătura păcii” nu înseamnă, să primești un om în părtășia credincioșilor, dacă viața lui practică sau punctul lui de vedere doctrinar nu este sănătos. Este deosebit de periculos să faci așa ceva sub pretextul dragostei sau cu gândul că făcând așa vom păstra unitatea Duhului în legătura păcii. Căci arătarea dragostei cu prețul adevărului sau al gloriei lui Dumnezeu nu este adevărata dragoste creștină. Vom fi noi sinceri față de Domnul nostru Isus Hristos și față de drepturile Lui și loiali în dragostea noastră față de El, dacă permitem unui om, care nu are o umblare creștină bună, în sfințenie practică, să fie prezent și să aibă parte de părtășia credincioșilor? Sau dacă admitem o persoană, care ce-i drept afirmă că este un creștin adevărat, dar care prin învățături rele duce în rătăcire și dezonoarează Numele lui Hristos, al Domnului și Stăpânului nostru?

O, sfinți ai lui Dumnezeu, treziți-vă! Păziți cu grijă porțile! Căci noi trăim în ultimele zile, în zilele de încercare și decădere, în care „taina fărădelegii” este deja la lucru, ca să pregătească timpul necazului cel mare și drumul primirii lui anticrist. Teologia actuală neagă inspirația Sfintei Scripturi în anumite părți ale ei sau în totalitatea ei. Ea neagă dumnezeirea Persoanei lui Isus Hristos, a Domnului nostru; neagă că moartea Sa pe cruce a fost o moarte de ispășire. Ea ține cu tărie la învățăturile păcătoase. Și toate aceste învățături rele au pătruns în mijlocul așa-zisei creștinătăți! De aceea toți care iubesc pe Hristos să se depărteze de acești reprezentanți ai teologiei moderne, chiar dacă aceștia afirmă că sunt creștini. Ioan, apostolul iubirii, ne dă atenționări serioase, să nu primim pe astfel de învățători, și nici să nu avem nimic a face cu ei. „Oricine merge înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos, nu-L are

pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura lui Hristos, acela Îl are și pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi și nu aduce învățătura aceasta, nu-l primiți în casă și nu-l salutați. Pentru că cine-l salută se face părtaș cu lucrările lui rele.” (2 Ioan 9-11).

Domnul Isus Hristos Și-a clădit Biserica Sa pe acea mărturisire adevărată a lui Petru, pe care i-a descoperit-o Tatăl, atunci când a spus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16.16). Deci dacă cineva nu mărturisește pe Domnul Isus Hristos ca Fiul al Dumnezeului celui viu și nu crede în El ca fiind o Persoană divină și nici în lucrarea Sa de răscumpărare, în mod evident nu aparține Bisericii lui Hristos și nu este un creștin adevărat, chiar dacă el este un stâlp sau un învățător în una din marile denominațiuni creștine. Drept urmare nu se cuvine aceluia care iubește pe Domnul Isus să aibă a face cu astfel de oameni sau cu vreo comuniune de persoane sau corporativă.

În același timp noi să păzim unitatea Duhului împreună cu toți aceia care iubesc cu sinceritate pe Domnul Isus – suntem datori să-i iubim și să-i primim. Domnul să ne păzească în harul Său să ocupăm o poziție neutră față de rău sau să avem vreun fel de părtășie cu aceia care dezonoarează Numele Domnului nostru preamărit, ori prin comportarea lor ori prin principiile moderne păcătoase. Pe de altă parte, să fim păziți de un duh îngust și sectant! Să iubim pe toți copiii lui Dumnezeu, și pe aceia care au puțină înțelegere cu privire la drepturile și responsabilitățile lor în Hristos Isus.

„Iar pe cel slab în credință primiți-l, însă nu pentru hotărârea întrebărilor îndoielnice”. „Iar noi, cei tari, suntem datori să purtăm slăbiciunile celor fără putere și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare dintre noi să placă aproapelui său spre bine, pentru zidire.” „Așadar, primiți-vă unii pe alții cum v-a primit și pe voi Hristos, spre gloria lui Dumnezeu” (Romani 14.1; 15.1,2,7).

Șapte însușiri ale unității

Versetul 4

Efeseni 4.4: Este *un singur trup și un singur Duh*, după cum ați și fost chemați la o *singură speranță a chemării voastre*; ...

Apostolul ne arată în acest verset și în următoarele două versete șapte însușiri ale unității.

În versetul 4 avem trei însușiri, care se ocupă cu prima parte a unității. În Efeseni 4.5 avem partea a doua, care constă de asemenea din alte trei însușiri ale acestei unități. În Efeseni 4.6 avem în sfârșit partea a treia, care întregește cele șapte însușiri.

„Este *un singur trup și un singur Duh*, după cum ați fost chemați la o *singură speranță a chemării voastre*” (Efeseni 4.4). Acesta este primul cerc, în care nu poate intra nimeni în afară de credincioșii adevărați, cei născuți din nou și cei care au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței. Singurul trup se compune din toți cei care au fost spălați în sângele prețios al lui Hristos și au devenit proprietate a Lui, fiind uniți cu El prin Duhul Sfânt și au devenit mădulare ale trupului Său. „Pentru că, după cum într-un trup avem multe mădulare, ... așa și noi, cei mulți, suntem un singur trup în Hristos, și fiecare, mădulare unii altora” (Romani 12.4,5).

„... *un singur Duh*” - Duhul Sfânt, prin care am fost botezați pentru a alcătui un trup și prin aceasta am devenit mădulare ale trupului lui Hristos; „Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12.13).

„După cum ați fost chemați la o singură speranță a chemării voastre”. Toți credincioșii adevărați au această speranță a revenirii Domnului nostru Isus Hristos, și apoi să fie pentru totdeauna la El și să fie ca El, „căci Îl vom vedea cum este”. Apostolul s-a referit deja în capitolul 1 al scrisorii noastre (Efeseni 1.18) la speranța chemării noastre, acolo el spune: „ce este speranța chemării Lui”, aceasta înseamnă că Dumnezeu este Cel care cheamă, și El este și „speranța chemării noastre”, deoarece noi suntem cei chemați.

Versetul 5

Efeseni 4.5: ... *un singur Domn, o singură credință, un singur botez;*

Acest verset conține partea a doua sau al doilea cerc al acestei unități; și acest cerc este mai mare decât primul. El include nu neapărat numai pe credincioșii adevărați, ci și pe aceia, care mărturisesc credința în Hristos și au fost botezați, fără să fie cu adevărat născuți din nou.

„*Un singur Domn*” - Domnul Isus Hristos, este Fiul veșnic al lui Dumnezeu. Credinciosul adevărat va găsi satisfacția sufletului său în recunoașterea Lui ca Domn și Stăpân și înaintarea în ascultarea din inimă de El, primind voia Lui ca „bună și desăvârșită”. Hristos este Mântuitorul nostru, da, mai mult chiar, El este Domnul și Stăpânul nostru. Tocmai realizarea drepturilor Sale la domnie asupra noastră și asupra tuturor alor Săi este imboldul puternic pentru a păstra unitatea Duhului prin legătura păcii. Însă numirea titlului „Domn” a fost preluată și de aceia care Îl mărturisesc ca Domn fără să fie născuți din nou. La astfel de oameni se referă cuvintele Domnului din Matei 7.21-23: „Nu oricine Îmi zice ‚Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ‚Doamne, Doamne! Nu în Numele Tău am scos demoni și nu în Numele Tău am făcut multe minuni?’ Și atunci le voi spune deschis: Niciodată nu v-am cunoscut; plecați de la Mine, lucrători ai fărădelegii!” Ziua aceea va face cunoscut pe toți aceia care au recunoscut domnia lui Hristos. Este adevărat, ce periculos și îngrozitor va fi pentru aceia care mărturisesc pe Hristos, dar nu sunt creștini adevărați. Va veni timpul, când „orice limbă va mărturisi, spre glorificarea lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn” (Filipeni 2.11). Și cei pierduți și Satan și demonii lui vor trebui să mărturisească, când vor fi constrânși să se supună sentinței Lui, care îi va alunga pentru veșnicie în iazul de foc.

„*O singură credință*” - Singurul drum, pe care se obține viața veșnică și pe care se poate ajunge pe terenul harului, este, să crezi simplu în Domnul Isus Hristos. Odată noi am fost morți spiritual, dar când am crezut în Domnul Isus, am fost strămutați din moarte la viață, aceasta înseamnă, am primit viața veșnică. Dar aici „o singură credință” înseamnă credința creștină, „credința generală” a creștinătății mărturisitoare, spre deosebire de credința iudaică și credința slujirii la idoli a păgânilor.

„*Un singur botez*” - acesta nu se referă la botezul Duhului Sfânt; căci acesta este ce am găsit

În versetul anterior în expresia „un singur Duh”, în Duhul Sfânt. Ceea ce vrea să spună aici este botezul cu apă în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt – botezul creștin, spre deosebire de botezul lui Ioan Botezătorul și botezurile sau spălările iudeilor (compară cu Faptele apostolilor 2.38; 10.48 și Matei 3.6; Evrei 6.2). În Faptele apostolilor 8.13 citim că Filip a botezat pe Simon vrăjitorul, atunci când acesta a mărturisit credința în Hristos, dar curând a devenit vizibil că el nu era nicidecum un credincios.

Un cerc și mai mare

Versetul 6

Efeseni 4.6: ... un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți și prin toți și în noi toți.

Ajungem la al treilea cerc din această unitate – unul mult mai mare ca cele anterioare. Este privilegiul adevăraților credincioși să cunoască pe Dumnezeu ca Dumnezeul lor și Tatăl lor, și chiar dacă în această cunoaștere găsesc pace și adevărata satisfacție a inimii lor, vedem totuși aici pe de altă parte pe Dumnezeu ca Stăpân și Domn, care are drept asupra tuturor oamenilor, asupra creaturilor Sale. Este adevărat, El este Dumnezeul tuturor oamenilor, „Dumnezeul duhurilor oricărei cărni” (Numeri 27.16). El este atât Dumnezeul celor care Îl cunosc și cred în El, cât și Dumnezeul celor care nu-L cunosc, ci adoră nenumărați idoli. „... că nu este alt Dumnezeu decât numai Unul singur. Pentru că, și dacă sunt așa-numiți „dumnezei”, fie în cer, fie pe pământ (ca și cum ar fi mulți „dumnezei” și mulți „domni”), totuși pentru noi este un singur Dumnezeu: Tatăl, din care sunt toate, și noi pentru El, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate, și noi prin El” (1 Corinteni 8.4b-6).

Noi credem într-un „singur Dumnezeu”, și nu în mai mulți, așa cum fac păgânii; noi credem într-un „singur Dumnezeu și Tată al tuturor” în sensul că El este Urzitorul și Creatorul tuturor. Acest adevăr nu-l cunoșteau iudeii în perioada Legii, căci ei gândeau, că Dumnezeu este numai pentru ei, și nu ar fi pentru toată omenirea; ei nu L-au cunoscut nici ca Tată în sensul binecuvântat în care Îl cunosc credincioșii din timpul Noului Testament. „Pentru că voi nu ați primit un duh de robie, din nou spre frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!” Însuși Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.” (Romani 8.15,16). Dumnezeu, Tatăl, care este singurul Dumnezeu și Tată „tuturor” (căci El i-a creat pe ei toți), se îngrijește de creaturile sale, chiar dacă ele Îl tăgăduiesc. „Ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri: pentru că El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți” (Matei 5.45). El este Cel care „dă tuturor viața și suflarea și dă toate”. „Pentru că și noi suntem neam al Lui” (Faptele apostolilor 17.28). („Și noi suntem neam al Lui” nu înseamnă că toți oamenii ar fi copii ai Lui, aceasta înseamnă, că ar fi născuți de sus, ar fi născuți din nou, ci că ei toți sunt creaturile Lui și au rezultat din mâna Lui, și că El Se îngrijește de ei și este interesat de ei).

Și așa după cum El este Dumnezeu și Tatăl tuturor, tot așa El este „peste toți și prin toți”. Cu alte cuvinte, El este Proprietarul de drept și Domn al întregii creații, care a fost adusă la existență prin El și tot prin El continuă să existe. „Și în noi toți” - aceasta este privilegiul

exclusiv pentru cei cu adevărat credincioși; căci dacă Dumnezeu este singurul Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți, atunci El este și în toți credincioșii adevărați, în copiii Săi. De aceea apostolul nu spune aici „în toți”, ci „în noi toți”. Vedem astfel clar diferența dintre lucrarea lui Dumnezeu cu lumea în totalitatea ei și lucrarea Sa cu copiii Săi. „În noi toți” - El nu este numai deasupra noastră și prin noi în sensul a-tot-prezenței Sale în întreaga creație, ci El este și în noi într-un mod personal cu totul deosebit. Ah, cât este de minunat!

Vedem astfel în studiul nostru asupra acestei unități înșeptite pe Dumnezeu triunitar la lucru pentru noi și în noi, pentru ca unitatea Duhului să poată fi păstrată în legătura păcii. În versetul 4 vedem pe Duhul Sfânt, pe „*singurul Duh*”, în versetul 5 pe Domnul Isus, pe „*singurul Domn*”, și în versetul 6 pe Dumnezeu, Tatăl – pe „*singurul Tată*”.

Daruri spirituale

Versetul 7

Efeseni 4.7: Iar fiecăruia dintre noi i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos.

Duhul Sfânt se preocupă în această secțiune cu tema darurilor spirituale, pe care Hristos Cel glorificat și înălțat le-a dat Adunării sale spre zidirea și încurajarea ei. Cu toate că această temă este tratată abia după cuvintele explicative și de îndemn cu privire la importanța păstrării unității Duhului în legătura păcii, trebuie mai întâi să atragem încă odată atenția, că, oricât de importante sunt aceste daruri, noi pierdem valoarea lor dacă nu păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii. Care mai este valoarea darurilor, care este valoarea chiar și a celei mai înalte slujiri, dacă dragostea între mădulele singurului trup nu este activă? (citește 1 Corinteni 13).

Apostolul vorbește mai întâi despre darurile care au fost date tuturor credincioșilor. În același timp sunt și daruri speciale, pe care el le amintește în versetele care urmează. Chiar și în trupul natural fiecare mădular își are rolul și funcția lui specială. Fiecare din ele își are locul lui și are corespunzător de făcut o lucrare spre binele tuturor celorlalte mădule ale trupului. În același fel fiecare mădular în trupul lui Hristos își are locul și lucrarea lui dată de Dumnezeu, - darul lui, pe care trebuie să-l folosească spre folosul și binele celorlalte mădule.

„Pentru că, după cum într-un trup avem multe mădule, iar mădulele n-au toate aceeași funcție, așa și noi, cei mulți, suntem un singur trup în Hristos, și fiecare, mădular unii altora; dar având diferite daruri de har, după harul care ne-a fost dat: fie profeție, să profețim potrivit măsurii de credință” (Romani 12.4-6). Toate aceste daruri au fost date potrivit harului, „fiecăruia dintre noi i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos”. Deci, Hristos, Capul glorificat, în harul Său a dat fiecărui mădular al trupului Său un dar anumit sau o aptitudine deosebită, pentru ca aceasta să fie folosită spre binele trupului.

Dacă apostolul spune „după măsura darului lui Hristos”, aceasta înseamnă, că Domnul Isus a dat fiecărui credincios un dar, și anume după măsura sau potrivit cu aptitudinea pe care El a prevăzut-o pentru el. „Dar acum Dumnezeu a pus mădulele, pe fiecare din ele, în trup, după cum a dorit.” (1 Corinteni 12.18). Hristos ca și Cap este izvorul tuturor darurilor, pe care El le-a dat Adunării Sale.

Versetul 8

Efeseni 4.8: De aceea El spune: „Suindu-Se în înălțime, a robii robia și a dat daruri oamenilor“.

Apostolul Pavel citează aici cuvintele Psalmului 68, unde citim în versetul 18: „Te-ai suit pe înălțime, ai luat robia roabă, ai primit daruri în om, chiar și pe cei răzvrățiți, pentru ca Domnul Dumnezeu să aibă o locuință.” Apostolul aplică cuvintele lui David la Hristos, la biruința Lui asupra morții și asupra aceluia care are puterea morții, acesta este diavolul. (Evrei 2.14). Din momentul întoarcerii Lui în Casa Tatălui Său El nu a încetat să dea alor Săi daruri și talente. Aceasta este ceea ce a înțeles și apostolul Petru, atunci când în ziua de Rusalii a spus despre Domnul Isus: „După ce El a fost înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce voi vedeți și auziți” (Faptele apostolilor 2.33). Prezența personală a Duhului Sfânt este deci primul dar, pe care Domnul l-a dat Adunării Sale, după ce El S-a înălțat la cer.

Hristos, Omul înălțat

Versetele 9,10

Efeseni 4.9,10: Iar acest „S-a suit“, ce este decât că a și coborât în părțile mai de jos ale pământului? Cel care a coborât este Același care S-a și suit mai presus de toate cerurile, ca să umple totul.

Victoriile, pe care Domnul le-a dat lui David și altor viteji ai Vechiului Testament, au fost cu adevărat victorii mari și minunate. Însă victoria lui Hristos este cea mai mare, cea mai minunată și strălucitoare dintre toate victoriile. A Lui să fie onoarea! După ce a biruit asupra păcatului, și a înfrânt moartea și pe Satan, El a înviat prin gloria divină și S-a înălțat la cer în strălucire și maiestate. De acolo El dă daruri și binecuvântare celor care erau prinși în ghiarele dușmanului. El, Domnul Isus, este Cel mai tare, El a învins pe cel tare și a eliberat pe cei captivi, distrugând zăvoarele și legăturile cu care dușmanul i-a încătușat. Numele Domnului nostru preamărit să fie glorificat și laudat pentru aceasta!

Să observăm aceasta: „Acela, care S-a suit mai presus de toate cerurile, este Același, care S-a coborât în locurile de jos ale pământului.” Oricât am medita la smerirea Lui, nu vom putea pătrunde în toată profunzimea acestei smeriri. Acela, care totodată este Dumnezeu, S-a făcut El însuși nimic și a luat chip de rob, S-a făcut asemenea oamenilor, și la înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce. Prințul vieții a murit de o moarte infamă de batjocură și respingere. El a purtat judecata în locul nostru – El a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn. Da, El a coborât în părțile de jos ale pământului – aceasta înseamnă, că El a fost îngropat într-un mormânt și acolo au fost îngropate și păcatele noastre pentru toată veșnicia. Ce umilintă!

Când apoi ne ridicăm privirile spre cer, de asemenea nu vom putea măsura sublimul acestei înălțări, la care Dumnezeu L-a înălțat. – Înălțarea de care Hristos a avut parte ca Om. El este singurul Om care a fost înviat dintre cei morți, a fost glorificat și a fost înălțat mai presus de

toate cerurile. „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume”. Când eu prin credință Îl privesc așa acolo, atunci am certitudinea că în El am fost primit înaintea lui Dumnezeu cu aceeași plăcere în care El stă înaintea Tatălui. El S-a înălțat peste toate cerurile „pentru ca să umple totul”. Există o plinătate mai mare ca aceea, că noi am fost primiți pe deplin și veșnic în El? Și că Dumnezeu ne vede „în El sfinți și fără cusur înaintea Lui în dragoste”? Da, există o plinătate mai mare decât aceea, că Dumnezeu ne iubește acum cu dragostea cu care El iubește pe Fiul Său preaiubit (Ioan 17 23)? Domnul Isus a fost dat la moarte din pricina fărădelegilor noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră. Faptul că El este acum acolo mai presus de toate cerurile este dovada cea mai mare a îndreptării noastre și a primirii noastre înaintea lui Dumnezeu.

Am înțeles noi cu adevărat acest adevăr binecuvântat, că Acela, care S-a înălțat mai presus de toate cerurile, este un Om ca și noi, însă fără păcat? El este glorificat pe tronul lui Dumnezeu și cu toate că acum El este în cer, El poate ca Om să aibă compasiune cu noi în suferințele, încercările și nevoile noastre. „Având deci un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea noastră. Pentru că nu avem un mare preot care să nu aibă parte cu noi în slăbiciunile noastre, ci Unul ispitit în toate în același fel, în afară de păcat. Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit.” (Evrei 4.14-16) Să venim la El în toate împrejurările vieții și să-l spunem totul. Inima Lui cu sentimente fine se îndreaptă spre de noi plină de compasiune și gingășie și mâna Lui este întinsă, ca să ne ajute la timpul potrivit.

Și El a dat ...

Versetul 11

Efeseni 4.11: Și El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători, ...

Apostoli

Hristos este Capul glorificat și înălțat în cer; numai El are putere și autoritate să dea aceste daruri diferite cui vrea El. Primele două daruri – apostoli și profeți – sunt de natură fundamentală. Domnul i-a dat pentru încurajarea și întemeierea Bisericii Sale. Este o greșală mare, când cineva gândește că și în zilele noastre ar fi apostoli și profeți, în afară de aceia pe care Domnul i-a chemat la început, sau că ar fi încă bărbați rânduți ca urmași cu putere apostolică. Domnul Isus Și-a ales, în zilele când a fost în trup de carne, doisprezece ucenici, pe care El i-a numit și apostoli (Luca 6.13). Lucrarea lor din zilele acelea nu era pentru încurajarea Bisericii ci ea se limita pentru început numai la oile pierdute ale casei lui Israel (Matei 10.5,6). După înfăptuirea lucrării de răscumpărare și după învierea Sa dintre cei morți prin slava Tatălui, Domnul Isus a dat acestor apostoli o lucrare nouă – darul unic în felul lui, apostol pentru vestirea Evangheliei înaintea întregii creații. Noua lor trimitere era în primul rând dependentă de înălțarea la cer a Domnului și pe de altă parte de coborârea Duhului Sfânt, care i-a umplut și le-a dăruit putere pentru exercitarea noii lor slujiri. Era, dacă avem voie să spunem așa, o slujire de bază, „zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, piatra de

unghi fiind Isus Hristos Însuși” (Efeseni 2.20).

Profeti

„... și pe unii profeți”. La începutul mărturiei Dumnezeu a chemat bărbați, care într-adevăr nu erau apostoli, dar erau vase ale inspirației, ca de exemplu Marcu, Luca, Agab, și alții erau profeți (Faptele apostolilor 21.10,11). Scrierile inspirate ale Noului Testament nu erau încă complete în timpul întemeierii Adunării; și astfel Dumnezeu a trezit profeți, ca prin ei să descopere gândurile Sale referitoare la nevoile și problemele deosebite în situațiile respective. Aceasta este ceea ce vrea să spună 1 Corinteni 14.30 – că dacă unul din credincioși vorbește spre încurajarea fraților și surorilor lui și dacă se întâmpla ca „altuia, care stă jos, i se face o descoperire”, cel dintâi trebuia să tacă. Descoperire înseamnă deci aici inspirație divină spre îndrumarea Adunării într-o situație dată sau pentru constatarea unor principii divine.

După încheierea Scrierilor sfinte inspirate nu mai există necesitatea unor descoperiri noi. De aceea tot ce astăzi are pretenția a fi o descoperire nouă, în realitate nu este altceva decât o tăgăduire a caracterului complet și desăvârșit al Scrierilor inspirate divin, în care este revelat tot ce este necesar cu privire la călăuzirea credincioșilor atât în viața lor personală cât și pe drumul lor comun. Pretenția de a poseda descoperiri noi oferă diavolului, care este un mincinos și tatăl minciunii, ocazia să înșele suflete. Nu există nici o îndoială că Dumnezeu a trezit în timp bărbați a căror lucrare era asemenea lucrării profeților, ei fiind gura lui Dumnezeu – însă nu pentru a face noi descoperiri, ci să aducă la lumină și să confirme unele adevăruri divine, cuprinse în Scriptură, dar care probabil pe parcursul secolelor au fost uitate.

Unul din aceste adevăruri complet pierdute a fost de exemplu învățătura despre îndreptățirea prin credință fără fapte. Pe parcursul multor secole dușmanul a știut să ascundă acest adevăr de ochii și mintea creștinilor, până când Dumnezeu a trezit pe Luther, pe care El l-a folosit pentru luminarea a milioane de oameni, pentru ca ei să înțeleagă acest adevăr divin minunat - „cel neprihănit va trăi din credință”.

Același lucru vedem cu privire la adevărul binecuvântat al revenirii Domnului ca speranță a Bisericii. Acest adevăr a fost multe secole total necunoscut și scăpat Bisericii. Dar nu de mult timp Dumnezeu a trezit bărbați dotați, care, cu toate că nu erau profeți în sensul versetului nostru, au făcut o lucrare care se aseamăna cu cea a profeților din vechime, prin aceea că Domnul i-a folosit să reînvie acest adevăr prețios și să facă ca lumina lui să cadă peste mulți copii ai lui Dumnezeu, așa că inimile lor au fost umplute cu o bucurie minunată și pe ei i-a făcut să se despartă total de ce nu era de la Dumnezeu. Unde găsim noi la comentatorii creștini din întunecatului Evul Mediu adevărul binecuvântat despre chemarea cerească și poziția Adunării ca trup al lui Hristos? Unde găsim scrieri care ne arată clar speranța Adunării – venirea lui Hristos pentru luarea sfinților Săi, pentru ca ei să fie veșnic la El și să le facă parte de slava Sa? Acestea și multe alte adevăruri au fost ascunse și necunoscute pe parcursul unor perioade lungi de timp chiar și pentru creștinii adevărați, până când Domnul în harul Său a trezit bărbați sfinți și le-a dat să facă din nou cunoscut aceste adevăruri minunate din Scriptură.

Dar există și astăzi darul profeției, cu toate că nu în sensul aducerii la iveală de descoperiri

noi; acest dar al profeției este diferit de cel al profeților pe care Domnul i-a folosit împreună cu apostolii pentru întemeierea Adunării. Lucrarea profetică din zilele noastre constă în deschiderea Sfintei Scripturi sub călăuzirea Duhului Sfânt tuturor credincioșilor „spre zidire și încurajare și mângâiere” (1 Corinteni 14.3). Acești profeți există tot timpul în Biserică și vor fi atâta timp cât Biserica va fi aici în lume, aceasta înseamnă, până va veni Domnul.

Evangheliști

Ce dar minunat! Lucrarea unui evanghelist duce vestea bună a harului înaintea unei lumi păcătoase și muribunde, și Dumnezeu lucrează prin aceasta spre mântuirea sufletelor pierdute. În felul acesta lucrarea unui evanghelist nu se limitează la domeniul Adunării, unde slujesc păstorii și învățătorii; ci câmpul lui de lucru este lumea întreagă, dar cu nimic mai puțin din cauza aceasta lucrarea evanghelistului nu este o binecuvântare mare pentru Adunare, deoarece el conduce suflete pierdute la Hristos și drept urmare la adunarea credincioșilor.

Este deosebit de important să se înțeleagă, că o Adunare care nu se interesează de vestirea Evangheliei este o Adunare slabă și revelează un nivel spiritual foarte scăzut. Atunci este imposibil să aibă loc o creștere și o înmulțire numerică a acelor care Îl urmează pe Domnul. Așa cum cineva a remarcat, „adunarea locală care încetează să vestească Evanghelia lucrează la propriul ei sicriu”. Acest rezultat trist al neglijării Evangheliei se întâlnește astăzi cu regret în unele adunări locale.

Acest dar al evanghelistului nu este nicidecum rezervat anumitor cercuri deosebite de credincioși. Domnul înviat l-a dat mai degrabă întregii Adunări. Sunt și creștini care consideră că lucrarea evanghelistului are importanță mai redusă și este pe o treaptă mai inferioară decât lucrarea păstorului sau învățătorului; dar astfel de gânduri sunt lipsite de orice fundament. Apostolul Pavel era un evanghelist, tot așa și Timotei și în mod deosebit Domnul Isus Însuși, care mergea prin sate și cetăți predicând și învățând cu privire la Împărăția lui Dumnezeu.

Evanghelistul este un bărbat a cărui inimă Domnul a umplut-o cu dragoste profundă pentru sufletele pierdute, și care într-o râvnă sfântă are numai o singură dorință, să conducă suflete la Isus. Ah, dacă Domnul ar umple inimile multora dintre ai Săi cu o dragoste profundă pentru cei pierduți și prin Duhul să-i echipeze cu putere, ca ei să iese și să vestească celor pierduți vestea binecuvântată! „Atunci El a spus ucenicilor Săi: „Secerișul, în adevăr, este mare, dar lucrătorii, puțini; rugați deci pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său”.” (Matei 9.37,38).

Păstori

Dacă lucrarea evanghelistului constă în vestirea Evangheliei păcătoșilor pierduți, păstorul se caracterizează prin aceea, că inima lui este umplută de participare sufletească și grijă pentru pacea și bunăstarea turmei lui Hristos. Evanghelistul caută pelerini și sufletele care rătăcesc în hățișul lumii acesteia și îi aduce la locul de protecție și de pace, acolo unde se află turma lui Hristos. Păstorul îi paște pe pășunile verzi ale Cuvântului lui Dumnezeu. El se preocupă de fiecare în parte din ei și caută să întărească pe cei slabi, să mângâie pe cei îngrijorați, să îmbărbăteze pe cei suferinzi și încercați prin ispite, să ridice pe cei căzuți, să viziteze pe cei

bolnavi și pe cei aflați pe patul de moarte.

Când Domnul Isus Hristos, acest mare Păstor al oilor, a înviat dintre morți, El a întâmpinat pe Petru, și împreună cu el și pe celălalt ucenic, la Marea Tiberiadei și l-a întrebat de trei ori: „Mă iubești?” Răspunsul a fost, „Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc”. Atunci Domnul i-a spus: „Paște mieluşei Mei”, „Păzește oile Mele”, „Paște oile mele”. Astfel Petru era nu numai apostol ci și păstor. Ce slujbă preţioasă! Este un dar care nu poate fi obţinut prin studii universitare, nu prin seminare teologice, ci este Domnul Însuși, care dă păstorului o inimă plină de dragoste miloasă pentru oi.

Învățători

Noi trebuie să observăm diferența dintre păstor și învățător. Păstorul este un bărbat căruia Domnul i-a dat putere de discernământ, ca să pășuneze turma lui Hristos și să aibă grijă de fiecare în parte dintre ei în împrejurările lor diferite; în timp ce învățătorul este acela căruia Domnul i-a dat o înțelegere profundă a Cuvântului Său și aptitudinea de a-L explica credincioșilor.

În 1 Corinteni 12.8 citim: „Pentru că unuia i se dă, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; și altuia, cuvânt de cunoștință, potrivit aceluiași Duh.” Putem desigur să spunem, că slujba păstorului se caracterizează prin cuvânt „de înțelepciune” - înțelepciune să pășuneze turma lui Hristos și să le ajute în problemele lor și în toate situațiile lor. Slujba învățătorului este caracterizată prin cuvântul „cunoaștere”, căci el este capabil să explice cuvântul adevărului și să-L expună cu claritate, pentru ca credincioșii să-L înțeleagă și să fie zidiți prin El. Domnul poate aceleași persoane să dea în același timp ambele daruri, pe cel al păstorului și al învățătorului.

Acestea sunt deci darurile indispensabile și prețioase ale Adunării lui Dumnezeu, care vor dura atâta timp cât Adunarea rămâne pe acest pământ. Ele se deosebesc de alte daruri, prezentate în 1 Corinteni 12 și 14, care în caracterul lor erau temporale și necesare pentru confirmarea vestirii Evangheliei, când Dumnezeu a pus deoparte iudaismul și a întemeiat Adunarea. „Și ei, plecând, au predicat pretutindeni, Domnul lucrând cu ei și întărind cuvântul prin semnele care-l urmau” (Marcu 16.20; compară și cu Evrei 2.3,4).

Spre desăvârșirea sfinților

Versetul 12

Efeseni 4.12: ... pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, ...

Apostolul arată aici, că Domnul a dat darurile spirituale de apostol, de proroc, de păstor și învățător „pentru desăvârșirea sfinților”, pentru creșterea lor și pentru maturizarea lor spirituală. Aceasta este voia Domnului pentru sfinți. Chiar dacă apostolii și profeții, care au pus temelia Bisericii, nu mai sunt printre noi, noi avem totuși în Noul Testament scrierile lor, în care găsim o plinătate a descoperirii Bisericii lui Hristos și a caracterului ei până la sfârșitul mărturiei ei aici pe pământ. Domnul Isus Hristos, Capul trupului, a iubit Adunarea și S-a dat pe

Sine pentru ea. Acum El hrănește și îngrijește mădularele trupului Său prin darurile spirituale, pe care El le-a dăruit Adunării Sale spre zidirea lor spirituală.

Plinătatea lui Hristos

Versetul 13

Efeseni 4.13: ... până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos; ...

Nimeni altul decât numai Domnul Isus Hristos Însuși este aici subiectul apostolului. Intenția lui Dumnezeu în oferirea darurilor spirituale este ca credincioșii să fie zidiți spiritual și să crească și să se maturizeze spiritual, ca să aibă pe Hristos Însuși ca singurul lor subiect, singurul lor țel. Este realmente minunat, că noi cunoaștem realitatea mântuirii dăruite în moartea Domnului nostru; dar cât de prețios este, când credința se poate ridica acolo unde Domnul Isus, Fiul binecuvântat al lui Dumnezeu Însuși, este acum. Ce nespus de prețios este și privilegiul, că noi toți vom ajunge la unitatea credinței și să intrăm pe deplin în tot ce este al lui Hristos, gloria Sa și poziția Sa unică în felul ei, da, ca noi să creștem în cunoașterea Fiului lui Dumnezeu!

„... la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos.” Deci prin cuvântul „matur” se înțelege o maturizare deplină, prin aceea că noi cunoaștem practic pe Domnul Isus. El trebuie să fie singurul scop al vieții noastre și să însemne totul pentru noi. El trebuie să fie subiectul, ținta și bucuria inimii noastre. Această stare minunată și fericită o vom avea abia în glorie, când Domnul Isus va veni și ne va lua acasă, când Îl vom vedea „așa cum este” și vom fi ca El. Însă Duhul Sfânt lucrează deja acum în noi, pentru ca noi să creștem spre El, în timp ce Îl așteptăm.

Să creștem și să ținem cu tărie

Versetele 14,15

Efeseni 4.14,15: ... ca să nu mai fim prunci, bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea rătăcirii; ci, ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos; ...

Este bine, să observăm diferența dintre „starea de om matur”, „statura plinătății” din versetul anterior și „prunci” din versetul 14, „bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură”. Intenția lui Dumnezeu în oferirea darurilor spirituale este creșterea credincioșilor în harul și cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos. El nu vrea ca noi să rămânem copilași, care nu au nici o statornicie și nici o stabilitate, și din cauza aceasta sunt mânați încoace și încolo de orice vânt de învățătură, care vine „prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea rătăcirii”. Noi trăim în ultimele zile, în „timpuri grele”, în care învățătorii falși se înmulțesc, care se folosesc de șiretlicuri, ca să înșele și să ducă în rătăcire pe copiii lui Dumnezeu, care au rămas prunci în credință. De aceea, fie ca fiecare credincios să fie vigilent cu privire la intențiile acestor învățători răi și să nu se lase înșelat de aceștia, așa cum sunt

„martorii lui Iehova” și mulți alți învățători greșiți. Mijlocul cel mai important pentru păzirea de înșelăciunea și rătăcirea oamenilor este citirea și studierea Cuvântului lui Dumnezeu cu rugăciune și dependență smerită, căci el este „laptele curat”.

Adevăr și dragoste

„Ținând adevărul în dragoste”. Prin această expresie se spune, ca noi să nu rămânem copilași, ci dimpotrivă să creștem în înțelegerea adevărului divin și să vorbim cu îndrăzneală despre el într-un duh de dragoste. Este foarte important să ținem cu tărie la adevărul divin și să-l vestim cu curaj și credincioșie. Însă este la fel de important, ca noi să facem aceasta într-un duh de dragoste, și să nu arătăm un duh de superioritate, da, de îngâmfare, și să ne considerăm mai buni decât alții, care probabil nu au aceeași măsură de înțelegere a adevărului, așa cum Dumnezeu ne-a dăruit-o. „Ce lucru ai tu, pe care să nu-l fi primit? Iar dacă ai și primit, de ce te lauzi ca și cum n-ai fi primit?” (1 Corinteni 4.7).

„Și dacă am profeție și știu toate tainele și toată știința și dacă am toată credința încât să mut munții, dar nu am dragoste, nu sunt nimic.” (1 Corinteni 13.2). Vedem aceste două lucruri „adevăr și dragoste” în deplină armonie în Domnul nostru Isus Hristos, care era „adevărata lumină” (Ioan 1.9). El a revelat în mod desăvârșit adevărul și în același timp era Adevărul însuși (Ioan 14.6). El era și dragostea personificată, căci „Nimeni nu are iubire mai mare decât aceasta, ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi” (Ioan 15.13).

Deci dacă suntem chemați să ținem cu tărie la adevărul revelat al Cuvântului lui Dumnezeu și să-l vestim fără teamă și cu înțelepciune sfântă, tot așa noi suntem chemați să fim blânzi și învățătura sfântă s-o împodobim cu blândețea dragostei. „Ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos”. Aceasta este deci voia lui Dumnezeu cu privire la toți copiii Săi. El dorește, ca noi toți să creștem, și anume în toate lucrurile, în toate detaliile vieții noastre zilnice. Această „creștere” ne va conduce la armonie cu Domnul nostru Isus, cu Capul nostru glorificat, și ne va călăuzi să revelăm în viața noastră zilnică desăvârșirile Lui.

Activitatea fiecărui mădular în parte

Versetul 16

Efeseni 4.16: ... din care tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste.

Tabloul prezentat aici este preluat de la corpul omenesc cu mădularele lui. Așa cum fiecare mădular și fiecare încheietură, precum și fiecare componentă a corpului omenesc trebuie să-și îndeplinească funcția, pentru ca organismul întreg să funcționeze, tot așa este și Adunarea, trupul lui Hristos, ea este un organism viu.

Dacă fiecare mădular al trupului lui Hristos își îndeplinește misiunea încredințată lui după măsura aptitudinii dăruită fiecărei părți, atunci va avea loc creșterea trupului spre zidirea sa în

dragoste. Domnul Isus, Capul trupului, conduce și călăuzește; El dă și puterea necesară îndeplinirii misiunii. Fie ca Domnul să dea fiecăruia din noi mai multă înțelegere cu privire la responsabilitatea personală ca mădular al trupului lui Hristos, ca să contribuim la creșterea trupului și zidirea celorlalte mădulare în dragoste!

Să nu mai umbli ca națiunile

Versetul 17

Efeseni 4.17: Spun deci aceasta, și mărturisesc în Domnul, ca să nu mai umblați cum umblă națiunile în deșertăciunea minții lor, ...

Apostolul Pavel mărturisește cu toată seriozitatea credincioșilor, ca ei să nu mai umble ca națiunile, din mijlocul cărora ei au venit. De aceea el le pune înaintea ochilor pe Domnul Isus, în care ei au crezut și în care au fost binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești.

„Mărturisesc în Domnul”. Noi credincioșii, care am fost făcuți mădulare ale trupului Său, stăm sub domnia Domnului atotputernic, și de aceea nu ar fi potrivit, dacă umblarea noastră ar fi ca aceea a necredincioșilor. Credincioșii din Efes au aparținut păgânilor închinători la idoli, dar ei s-au întors de la idoli lor la Dumnezeu și au primit pe Isus Hristos ca Mântuitor și Domn al lor. De aceea apostolul îi atenționează cu privire la căderea înapoi în viața și obiceiurile națiunilor în legătură cu idolatria lor murdară. Ei nu mai aveau nimic comun cu ea. Necredincioșii umblă în păcate și necurăție, fiind înrobiți de Satan în deșertăciunea minții lor, „și, fiindcă nu au socotit că este bine să-L aibă pe Dumnezeu în conștiință, Dumnezeu i-a lăsat pradă unei minți nechibzuite, ca să practice lucruri neîngăduite” (Romani 1.28). Ce apostolul spune credincioșilor din Efes, ne spune Duhul Sfânt nouă astăzi.

Versetul 18

Efeseni 4.18: ... fiind întunecați la minte, înstrăinați de viața lui Dumnezeu prin neștiința care este în ei, prin împietrirea inimii lor; ...

„Întunecați la minte”, sau așa cum se spune în Romani 1.21 „inima lor fără pricepere a fost întunecată”; ei nu aveau nici o scânteiere a luminii divine. Aceasta este starea tuturor oamenilor păcătoși, sărmani, care sunt departe de Dumnezeu. Ei sunt străini de viața lui Dumnezeu, aceasta înseamnă că ei nu au viață divină. „Cine Îl are pe Fiul are viața, cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5.12). Mentea lor este întunecată și ei sunt străini de viața lui Dumnezeu prin neștiința care este în ei, din cauza orbirii sau împietririi inimii lor. Când Domnul Isus S-a arătat lui Pavel pe drumul lui spre Damasc, El l-a trimis la națiuni, „ca să le deschizi ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satan la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor și moștenire între cei care sunt sfințiți prin credința în Mine” (Faptele apostolilor 26.18).

Versetul 19

Efeseni 4.19: ... aceștia, pierzând orice simțire, s-au dedat la destrăbălare, ca să lucreze cu lăcomie orice necurăție.

Dumnezeu a pus în om conștiința, pentru ca el să diferențieze între bine și rău, dar acești păgâni, departe de Dumnezeu, erau căzuți adânc în păcat, da în locul cel mai adânc pe care un om poate ajunge. Ei și-au pierdut orice simțământ, conștiințele lor erau împietrite, făceau răul fără să-și facă griji din cauza aceasta. Beau răul ca apa și nu simțeau nici cea mai mică durere în practicarea acestor păcate. „... aceștia, pierzând orice simțire, s-au dedat la destrăbălare, ca să lucreze cu lăcomie orice necurăție.” Cât de mare este însă harul lui Dumnezeu! Căci odinioară aceasta era starea respingătoare a sfinților din Efes, înainte ca ei să creadă în Domnul Isus. Da, Mântuitorul atotputernic cheamă păcătoșii cei mai răi, cei mai ticăloși, să vină în credință la El, ca să fie salvați din starea lor nenorocită și să primească viața veșnică. Ei au devenit acum o creație nouă, „cele vechi s-au dus, iată, acum totul a devenit nou”. Ce Mântuitor! Preamărit să fie totdeauna Numele Său demn de adorare!

Hristos, Învățătorul nostru

Versetele 20,21

Efeseni 4.20,21: Dar voi nu L-ați cunoscut astfel pe Hristos, dacă în adevăr, L-ați auzit și ați fost învățați în El, după cum este adevăr în Isus: ...

Mijlocul de ajutor divin, singurul care ne poate păzi să nu facem ce fac națiunile, este Isus Hristos. El nu este prin moartea Sa la cruce numai Salvatorul nostru de la judecată și condamnare veșnică, ci viața Sa, pe care El a trăit-o ca Om aici pe pământ, și viața Sa ca Cel înviat dintre cei morți și ca Cel glorificat la dreapta Tatălui, este modelul și imaginea adevăratei vieți creștine. El este singurul Învățător, și un altul asemenea Lui nu există. El este însă și în Sine Însuși tema sublimă a lecției pe care noi toți trebuie s-o învățăm - „voi nu L-ați cunoscut (textual: învățat) ... pe Hristos”. „A cunoaște pe Hristos” poate avea loc numai în părtășie și umblare cu El, privind desăvârșirea Lui. „Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie, întocmai de Domnul, de Duhul” (2 Corinteni 3.18).

„... cunoscut pe Hristos”, „... L-ați auzit”. Duhul Sfânt ne leagă aici cu Hristos în mod direct. În timp ce apostolul Ioan ne face cunoscut, ce el însuși și ceilalți apostoli au auzit de la Hristos, pentru ca și noi să avem părtășie cu ceea ce ei au auzit despre El, și ca bucuria noastră să fie deplină, aici avem mult mai mult.

„... L-ați auzit”, nu numai, „ați auzit despre El”. Acesta este privilegiul celor care sunt ai Săi: noi am cunoscut pe Hristos și totodată noi fiecare în parte L-am auzit, cum El Însuși a spus: „Oile îl urmează, pentru că îi cunosc glasul. ... ele vor auzi glasul Meu ... Oile Mele aud glasul Meu și Eu le cunosc și ele Mă urmează” (Ioan 10.4,27).

„L-ați auzit și ați fost învățați în El, după cum este adevăr în Isus”. Adevărul absolut este în Hristos Însuși, în afară de El nu este adevăr. „Eu sunt calea și adevărul și viața”. Deci dacă noi dorim să cunoaștem adevărul cu privire la om, acesta nu-l vom găsi niciodată în Adam,

primul om, care a eșuat în responsabilitatea lui față de Dumnezeu, ci noi găsim adevărul întreg în Omul desăvârșit – în Omul al doilea – care în toate privințele a corespuns gândurilor lui Dumnezeu. Dacă dorim să cunoaștem adevărul cu privire la Dumnezeu, nu-l vom găsi niciodată într-o altă persoană sau într-un alt loc, decât numai în Hristos. El este singurul care poate spune: „Eu și Tatăl suntem una” și „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl”. (Ioan 10.30; 14.9). Dacă dorim să cunoaștem gândurile lui Dumnezeu cu privire la păcat, nu le vom putea cunoaște decât în crucea lui Hristos. Acolo vedem pe Mântuitorul nostru binecuvântat ocupând locul nostru, și acolo vedem, ce pedeapsă a meritat păcatul în ochii lui Dumnezeu.

„Adevărul este în Isus”. Este așa ca și cum Hristos glorificat în cer ne-ar apuca de mână și ne-ar duce la Sine ca Cel care a trăit aici jos pe pământ, pentru ca astfel să învățăm să umblăm așa cum a umblat El. Este pe deplin clar, că Isus este Hristosul, și Hristos este Isus; însă Duhul Sfânt ne prezintă în acest verset aceste două Nume nu fără un motiv deosebit. Mai întâi Duhul Sfânt ne preocupă cu Numele „Hristos”, „voi nu L-ați cunoscut astfel pe Hristos”. El ne conduce astfel la înțelegerea, că toate binecuvântările și toate privilegiile ne-au fost dăruite într-un Hristos înviat și glorificat. După aceea Duhul Sfânt numește Numele Său „Isus” - Numele pe care El l-a purtat în umblarea Lui aici pe pământ, și prin aceasta ne arată cum trebuie să fie umblarea și comportarea noastră în imitarea modelului desăvârșit Isus. „Cine zice că rămâne în El este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El” (1 Ioan 2.6).

Dezbrăcarea de omul vechi

Versetul 22

Efeseni 4.22: ... că, în ceea ce privește purtarea de mai înainte, v-ați dezbrăcat de omul vostru cel vechi, care se strică prin poftele înșelătoare; ...

Dar, așa va întreba probabil cineva, cum pot eu umbla așa cum a umblat Hristos, când El a fost în lumea aceasta, căci știu că eu am moștenit de la Adam o natură decăzută și stricată? Adevărul, așa cum este el în Isus, este că noi, în ceea ce privește umblarea noastră de odinioară, ne-am dezbrăcat de omul cel vechi, care se strică prin poftele înșelătoare. Aceasta nu înseamnă o îmbunătățire sau o „cârpire” a omului vechi, de la care nu se poate absolut nimic bun aștepta. Mijlocul de ajutor divin este, că eu ca cel care crede m-am lepădat și m-am dezbrăcat de toată atitudinea și comportarea, de toate pornirile omului cel vechi stricat. Omul cel vechi nu iubește nimic altceva decât numai stricăciunea și poftele rele; el nu iubește nici dreptatea, nici sfințenia, căci el nu are nici o putere și el nu poate fi plăcut lui Dumnezeu, prin aceea că ar putea face ceva bun sau sfânt. „Pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune Legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate” (Romani 8.7).

Domnul Isus nici nu dorește nimic de la omul cel vechi, ca el să renunțe la faptele lui stricate. În realitate orice încercare a omului cel vechi să renunțe la faptele și căile și plăcerile lui, ca să placă lui Dumnezeu, este ca și cum s-ar pune vinuri noi în burdufuri vechi; „Și nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; dacă ar pune, vinul nou va sparge burdufurile și se va vărsa, și burdufurile se vor distruge; ci vinul nou trebuie pus în burdufuri noi și amândouă se păstrează. Și nimeni, după ce a băut vin vechi, nu dorește vin nou, pentru că zice: „Cel vechi este mai

bun” „. (Luca 5.37-39).

Starea inimii care nu a fost înnoită este aceasta: ea preferă omul cel vechi stricat și plăcerile lui temporale înșelătoare în locul unei vieți în dreptate și sfințenie.

Expresia „v-ați dezbrăcat de omul vostru cel vechi” înseamnă că noi ne-am îndreptat privirea credinței spre crucea lui Hristos, unde omul nostru cel vechi a fost prins în cuie și răstignit în Persoana lui Hristos, Locțiitorul nostru, prin aceea că El „a fost făcut păcat pentru noi”. Aici nu este vorba de ceva pe care noi mai trebuie să-l facem, ci de ceva, pe care Dumnezeu l-a făcut deja atunci când Hristos a fost răstignit pentru noi. „Știind aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, ca noi să nu mai fim robi ai păcatului.” „Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat și vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus.” (Romani 6.6,11).

Este deci de o deosebită importanță să înțelegem că prin dezbrăcarea de omul cel vechi nu vrea să se spună că în noi nu ar mai fi nici o înclinație să păcătuim, căci o astfel de presupunere, așa spune apostolul Ioan, este înșelătorie și nu adevăr. „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi.” „Dacă zicem că nu am păcătuit, îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi.” (1 Ioan 1.8,10). Tot așa găsim și în epistola către Coloseni. După ce apostolul Pavel a spus credincioșilor că „voi ați murit împreună cu Hristos” și „voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 2.20; 3.3), el continuă și adaugă cuvintele: „Omorâți deci mădularele voastre care sunt pe pământ” (Coloseni 3.5).

Înțelesul faptului că noi am murit cu Hristos, sau că noi ne-am dezbrăcat de omul cel vechi, nu este deci acela, că noi am fi ajuns la o stare de desăvârșire; da, apostolul Pavel a spus cu privire la sine însuși: „Nu că am obținut deja premiul sau că am ajuns deja desăvârșit; însă urmăresc, dacă aș putea să-l și apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu însumi nu consider că l-am apucat; dar una fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării lui Dumnezeu spre în sus, în Hristos Isus” (Filipeni 3.12-14). Este necesar să adăugăm, că dacă noi spunem, că nu am ajuns la starea de desăvârșire, câtuși de puțin nu gândim să diminuăm necesitatea unei umblări și a unei vieți în sfințenie practică. Noi privim la Cel sfânt, care ne-a chemat să fim sfinți în umblare (1 Petru 1.15,16).

Să ne referim încă o dată la cuvintele apostolului Ioan: „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi.” „Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți; și, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept; și El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale lumii întregi” (1 Ioan 1.8; 2.1,2).

Om nou

Versetele 23,24

Efeseni 4.23,24: ... și sunteți înnoiți în duhul minții voastre; și v-ați îmbrăcat în omul cel

nou, care este creat după Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului.

După ce apostolul a vorbit despre dezbrăcarea de omul cel vechi și a naturii lui stricate, ajunge acum să vorbească despre înnoirea în duhul minții noastre. Când am primit pe Hristos, am fost născuți din nou, și aceasta ne oferă un fel de gândire cu totul nou. Este deci necesar ca duhul nostru nou să fie hrănit și întărit, pentru ca mintea noastră să fie caracterizată prin dorințe sfinte și poftes sfinte. Așa cum purtăm de grijă pentru trupul nostru, pentru ca el prin alimentarea cu hrană sănătoasă să rămână într-o stare bună, să fie hrănit, înnoit și întărit, tot așa și duhul nostru curat să fie hrănit permanent cu „laptele curat al Cuvântului lui Dumnezeu”, înprospătat și înnoit. Niciodată nu vom găsi un creștin sânguinos și spiritual, care să nu aibă o dorință profundă după Cuvântul lui Dumnezeu, să se bucure permanent de el și să se hrănească cu el, care să nu trăiască în părtășie intimă cu Domnul, arătând dragoste frățască față de frații lui de credință.

„Și v-ați îmbrăcat în omul cel nou, care este creat după Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului.” Fără îndoială îmbrăcarea cu omul cel nou a avut loc la nașterea noastră din nou, când L-am primit pe Hristos ca Mântuitor al nostru. Aici însă este vorba de o îmbrăcare bazată pe experiență, practică, a omului cel nou, care se face cunoscut înaintea tuturor oamenilor prin prezentarea omului cel nou, a vieții noi. Acest om nou este „creat după Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului”.

Prima creație a fost întinată prin păcat și nu mai este în armonie cu gândurile lui Dumnezeu; creația nouă însă este „după Dumnezeu”. Acest om nou este văzut acum în mod practic sub două aspecte; în dreptate și sfințenie. Dreptatea se arată în comportarea creștinului față de toți oamenii, sfințenia în umblarea noastră cu credincioșie înaintea Domnului. Dreptatea se vede din afară în umblarea noastră înaintea oamenilor în orice detaliu al vieții noastre, sfințenia este mai mult o chestiune lăuntrică în inima noastră înaintea lui Dumnezeu. Deci dacă noi am devenit o creație nouă în Domnul, atunci trebuie să fi îmbrăcat și o purtare nouă, un fel nou de comportare, care se deosebește categoric de omul cel vechi cu poftele lui stricate. De acum încolo pentru fiecare credincios trebuie să fie dorința serioasă față de Domnul, „să ne dea să-l slujim fără teamă în sfințenie și dreptate înaintea Lui, în toate zilele noastre” (Luca 1.74,75).

Să vorbim adevăr

Versetul 25

Efeseni 4.25: De aceea, lepădând minciuna, vorbiți adevărul fiecare cu aproapele său, pentru că suntem mădulare unii altora.

Se cuvine pentru un credincios, care s-a dezbrăcat de omul vechi și s-a îmbrăcat cu omul nou, să fie nesincer și neadevărat în faptele și în cuvintele lui? Înclinarea spre minciună aparține naturii vechi, stricate și este caracteristică celui necredincios, a cărui parte este în iazul „care arde cu foc și pucioasă, care este moartea a doua” (Apocalipsa 21.8). „Afară sunt câinii și vrăjitorii și curvarii și ucigașii și slujitorii la idoli și oricine iubește și practică minciuna” (Apocalipsa 22.15).

Toți cei care cunosc adevărul care este în Isus, ar trebui să se fi dezbrăcat pentru totdeauna de minciună și să vorbească tot timpul adevărul și în felul acesta să imite pe Domnul Isus, la care orice cuvânt era revelarea a ceea ce El era în Sine Însuși! „I-au spus deci: ‚Tu cine ești?’ Isus le-a spus: ‚Întocmai ceea ce vă și spun’”. (Ioan 8.25) Cuvintele unui om reflectă exact ce este el în sine însuși. „Pentru că suntem mădulari unii altora”, mădulari ale unui trup. Deci dacă cineva nu spune adevărul aproapelui său, el, așa cum el este mădular al aceluiași trup, nu înșală numai pe fratele său, ci în realitate se înșală pe sine însuși. Se poate imagina că un mădular al trupului nostru fizic ar putea face ceva spre paguba unui alt mădular? Căci ceea ce dăunează unui mădular, dăunează și celorlalte, și ceea ce este de folos unui mădular, folosește tuturor mădularilor. Tot așa este și în trupul lui Hristos. De aceea un mădular, care spune adevărul unui alt mădular, folosește nu numai în chip deosebit acelui mădular, ci și lui însuși. Fie ca dorința psalmistului din vechime să fie și a noastră: „Fie cuvintele gurii mele și cugetarea inimii mele plăcute înaintea Ta, Doamne, Stânca mea și Răscumpărătorul meu!” (Psalmul 19.14).

Mânia unui credincios

Versetele 26,27

Efeseni 4.26,27: Mâniați-vă și nu păcătuți; să nu apună soarele peste mânia voastră, nici nu dați loc diavolului.

La mulți credincioși este neclaritate și încurcătură cu privire la aceste cuvinte; căci ei consideră că mânia este totdeauna ceva rău și de aceea ea nu se cuvine pentru un credincios. Dar această părere nu este valabilă totdeauna și noi credem că uneori lipsa de mânie este păcat și este nedemnă pentru un credincios care iubește pe Hristos și este plin de râvnă pentru onoarea Sa. Este desigur important să veghem asupra adevăratului motiv al mâniei noastre. Căci dacă ceva ne face să ne mâniem, deoarece am fost răniți în onoarea proprie, atunci aceasta nu este o mânie sfântă, și tocmai aici ar trebui să aplicăm mai mult cuvintele apostolului Iacov: „Pentru că mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu” (Iacov 1.20).

Mânia potrivită cu Dumnezeu o vedem la Domnul Isus, când citim despre El: „Și, privind împrejur la ei cu mânie, foarte întristat de împietrirea inimii lor” (Marcu 3.5). Domnul S-a mâniat în diferite ocazii, dar niciodată nu a păcătuit în mânia Sa. El S-a mâniat când a văzut că din Casa Tatălui Său au făcut o casă de negustorie. „Și, făcând un bici din frânghii, i-a scos pe toți afară din Templu” (Ioan 2.13-16). El a rostit și primul „vai” asupra fariseilor și cărturarilor fățarnici, căci ei devorau casele văduvelor și de ochii lumii făceau rugăciuni lungi (vezi Marcu 12.40 și următoarele).

Când eu văd sau aud ceva, care batjocorește și jighește Persoana minunată a Domnului Isus, și aceasta nu mă mișcă, duhul meu nu se tulbură, atunci cu siguranță nu sunt în starea în care ar trebui să fie un creștin adevărat, care iubește pe Domnul său și îngrijește de onoarea și glorificarea lui Hristos și prețuiește onoarea Sa. Lipsa mâniei într-o astfel de situație ar dovedi o sărăcie mare în prețuirea gloriei și onoarei Domnului nostru scump și demn de adorare. Deci aceasta este o chestiune importantă, când unii gândesc, că aceasta este în contradicție cu

dragostea. Dar această părere nu are nici o bază biblică; adevărata dragoste este plină de râvnă pentru adevăr și nu minimizează răul. Despre dragoste se spune în 1 Corinteni 13.6: „Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul”. Este nepotrivit să practici dragostea cu prețul adevărului lui Dumnezeu și al lui Hristos, aceasta nu ar fi o dragoste adevărată, ci prefăcătorie.

Există însă un pericol, căruia noi toți cădem cu ușurință pradă, și acesta este mânia în legătură cu păcatul. De aceea ne atenționează aici Duhul Sfânt, „mâniați-vă, și nu păcătuiți”. Mijlocul divin de protecție împotriva acestui fel de păcat este ca noi să ne mâniem din pricina gloriei lui Dumnezeu și că aceasta are loc în prezența lui Dumnezeu. Aceasta este limita care nu trebuie depășită. De aceea apostolul spune aici: „să nu apună soarele peste mânia voastră”; căci dacă o astfel de mânie sau supărare rămâne în suflet, ea nu este de la Dumnezeu. Dacă apune soarele, eu sunt ori într-o stare de pace desăvârșită și părtășie fericită cu Domnul, ori sunt într-o stare de mânie și nu în savurarea părtășiei cu El. Eu nu trebuie să merg la culcare până când nu mi-am mărturisit păcatul fratelui meu, pe care m-am mâniat, și până când după aceea nu mi-am plecat genunchii înaintea Domnului, ca să-l mărturisesc și Lui păcatul meu. Dacă nu facem aceasta, oferim teren diavolului. Dacă avem mânie în inima noastră și o păstrăm în sufletul nostru, atunci oferim dușmanului ocazia să intre în viața noastră.

De aceea să fim veghetori și cu multă grijă, căci acest dușman rău caută să ia controlul asupra vieții noastre și să ne răpească bucuria spirituală și părtășia plăcută cu Domnul și Stăpânul nostru. Să căutăm totdeauna în viața noastră să iertăm „ca să nu dăm câștig lui Satan asupra noastră; pentru că nu suntem necunoscători ai planurilor lui” (2 Corinteni 2.11).

Să nu mai furăm, ci să facem binele

Versetul 28

Efeseni 4.28: Cel care fura să nu mai fure, ci mai degrabă să se ostenească, lucrând cu mâinile lui ce este bine, ca să aibă să împartă celui care are nevoie.

Credincioșii din Efes erau adoratori ai idolilor înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu, fără nici o cunoaștere a lui Dumnezeu. Drumul lor era un drum al răutății și al păcatului, și chiar după ce au primit pe Domnul Isus Hristos prin credință erau înclinați să facă acest păcat al furtului. Fie ca nici un creștin să nu-și închipuie, că el nu ar fi în stare să cadă în acest păcat! O astfel de părere înaltă despre sine arată că nu se cunoaște pe sine însuși și se bazează puțin pe harul dumnezeiesc. Dar să reținem bine, că ce Duhul Sfânt spune credincioșilor din Efes, ne spune și nouă și tuturor sfinților din toate timpurile! Ce prețios este acest îndemn al harului!

„Cine a furat să nu mai fure”. Aceasta este vorbirea plăcută a harului; și cât de mult stă ea în opoziție cu amenințările cu pedeapsa ale Legii (Exod 21.16; 22.1-3)! Sunt multe forme de hoție. De exemplu, este un funcționar sau un angajat care la lucrul său fură timp de la patron; sau cineva care răpește renumele și numele bun al cuiva. Cât de mulți credincioși sunt care fură pe Dumnezeu și Îi rețin banii și averile, care I se cuvin, pe care Dumnezeu li le-a încredințat! „Va înșela un om pe Dumnezeu? Totuși voi Mă înșelați și ziceți: „În ce Te

înșelăm?” În zeciuieli și în darurile ridicate. Sunteți blestemați cu blestem și pe Mine Mă înșelați voi, națiunea aceasta întregă!” (Maleahi 3.8,9). Harul, care lucrează în credinciosul Noului Testament, îl va conduce să dea Domnului mai din belșug și mai de bună voie, decât a cerut Vechiul Testament (compară cu 2 Corinteni 8.3-5).

„... ci să lucreze ... ca să aibă să împartă”. Nu este suficient că credinciosul este cinstit și nu fură; ci aici avem gândul și mai frumos, că el trebuie să lucreze și să facă binele cu mâinile lui, pentru ca să aibă privilegiul binecuvântat să împartă celor aflați în nevoie. Har al lui Dumnezeu uimitor, minunat! Ambele mâini, care erau obișnuite la furat, s-au transformat în mâini sfințite și consacrate să dăruiască celor în nevoie.

„Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17). Onisim era un rob și un hoț, dar când harul lui Dumnezeu l-a mântuit, el a devenit un „frate credincios și iubit” (Coloseni 4.9).

Unul din robii bogați ai lui Dumnezeu a spus odată: „Eu, chiar dacă nu aș fura drepturile altuia, aș umbla potrivit dreptății care este în Lege; dar nu aș trăi potrivit principiilor harului și sfințeniei adevărate, dacă nu aș împărți cu alții toate bunurile pe care mi le-a dat Dumnezeu”. Bucuria de a da este cu mult mai prețioasă decât aceea de a primi. „Dar cine are bunurile lumii și îl vede pe fratele său având nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?” (1 Ioan 3.17). Să ne aducem aminte totdeauna de cuvintele apostolului binecuvântat: „Dar nu uitați de binefacere și de dărnicie, pentru că astfel de jertfe îi plac lui Dumnezeu” (Evrei 13.16).

Discuțiile noastre

Versetul 29

Efeseni 4.29: Nici un cuvânt stricat să nu iasă din gura voastră, ci, dacă este vreunul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor care-l aud.

Apostolul schimbă subiectul studiului, și nu mai vorbește despre fapte bune și dărnicie, ci atenționează cu privire la pericolul cuvintelor rele. În loc de „cuvinte stricate” în gura noastră ar trebui să fie cuvinte ale harului, cuvinte sănătoase, „ca să dea har celor care le aud”. Cuvântul lui Dumnezeu acordă un loc deosebit acestei chestiuni importante. Cuvintele, care vin de pe buzele noastre, sunt o oglindă fidelă a stării inimii noastre, „Pentru că din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12.34). Apostolul Iacov se preocupă detaliat cu „limba” și spune: „Dacă cineva nu greșește în cuvânt, este un om desăvârșit, capabil să-și înfrâneze, de asemenea, tot trupul” (Iacov 3.2).

Cât de minunat este să fi în tovărășia unui credincios a cărui inimă se revarsă și a cărui gură vorbește cuvintele harului, care zidesc pe cei care le ascultă! Însă pe de altă parte, ce pagubă și ce stricăciune se face, când la noi se găsesc „lucruri rușinoase, vorbire nechibzuită, glume proaste” - lucruri care „nu se cuvin”. Să fim atenți asupra noastră, ca nici o vorbire stricată să nu ne iese din gură, probabil cuvinte de critică sau remarci ostile despre alții. „Depărtează de la tine înșelăciunea gurii și alungă de la tine stricăciunea buzelor” (Proverbele 4.24). „Cuvântul

vostru să fie totdeauna în har, dres cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia” (Coloseni 4.6). Sarea este bună și are valoarea ei, chiar dacă ea nu face răul să devină bun, ci mai degrabă lucrează împotriva stricăciunii, păzind binele de stricăciune. Este adevărul care menține sufletul în sfințenie. Deci dacă este sare în inimile și sufletele noastre, cuvintele noastre vor fi curate și sănătoase și vorbirea noastră va fi de așa fel că va aduce pace altora. Așa a spus Domnul Isus: „Să aveți sare în voi înșivă și fiți în pace unii cu alții” (Marcu 9.50).

Noi ar trebui să vorbim numai atunci, când „este nevoie de zidire”. Deci cuvintele curate vin numai dintr-o inimă curată. „Inima mea clocotește de un cuvânt bun” (Psalmul 45.1). „Din aceeași gură iese binecuvântare și blestem. Frații mei, nu trebuie ca acestea să fie așa. Oare izvorul, din aceeași deschidere, țâșnește dulce și amar?” (Iacov 3.10,11). Este periculos să se gândească că cuvintele nu costă nimic. Citește ce scrie Iacov despre răul pricinuit de limbă (Iacov 3) și nu uita că din cauza aceasta noi suntem muștrați. Ar trebui să ne gândim, că la mulțimea cuvintelor nu lipsește greșeala. Ah, de ar sluji vorbirea noastră altora spre zidire!

A întrista pe Duhul Sfânt

Versetul 30

Efeseni 4.30: Și nu-L întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost pecetluitți pentru ziua răscumpărării.

Duhul Sfânt este Persoana divină, care a coborât din cer în ziua de Rusalii, după ce Domnul Isus a făcut lucrarea de răscumpărare prin moartea Sa pe cruce și, înviat dintre cei morți prin slava Tatălui, S-a înălțat la cer și S-a așezat la dreapta Tatălui Său. Duhul Sfânt nu este o simplă invenție, sau un sentiment, sau o simplă putere. El este, întocmai ca Tatăl și ca Fiul, o Persoană divină. El vorbește, El trimite lucrători pentru vestirea Evangheliei (Faptele apostolilor 13.2,4), și El dovedește lumea ca fiind vinovată de păcat (Ioan 16.8). El mângâie și înviorează pe credincioși, prin aceea că El ia din lucrurile lui Hristos și le dă lor. El îi încurajează și îi conduce (Ioan 16.13-15; Romani 8.14). Dar El Se și întristează, când copiii lui Dumnezeu nu umblă în sfințenie, căci El este Duhul Sfânt. El locuiește în fiecare credincios adevărat, și El ia cunoștință de orice cuvânt, pe care noi îl rostim, El cunoaște orice gând, care se ridică din noi, El vede tot ce facem. De aceea apostolul ne îndeamnă „nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu”.

Dar aceasta nu înseamnă, că dacă noi întristăm pe Duhul Sfânt, El ne părăsește, căci El locuiește pentru totdeauna în cel credincios, așa cum a spus Domnul Isus: „Și El vă va da un alt Mângâietor, ca să fie cu voi pentru totdeauna” (Ioan 14.16). Acesta este privilegiul binecuvântat al credincioșilor Noului Testament. David s-a rugat odinioară: „... nu lua de la mine Duhul Tău cel sfânt” (Psalmul 51.11). În perioada actuală a harului o astfel de rugăciune nu își are locul ei, căci creștinul adevărat a fost pecetluit cu Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării. Duhul Sfânt locuiește în credinciosul adevărat. El nu îl va părăsi niciodată, dar El este întristat, dacă noi nu umblăm în sfințenie corespunzător Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta este atunci și motivul pentru care așa de mulți sunt lipsiți de bucuria și fericirea care decurge din părtășia prețioasă cu Domnul.

Dacă noi mergem în sfințenie și credincioșie față de Domnul, atunci Duhul Sfânt umple inimile noastre cu bucurie și ia din ce este al lui Hristos și ne dă. În primul capitol al acestei epistole apostolul a spus: „... în care, de asemenea, crezând, ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii, care este arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea posesiunii dobândite, spre lauda gloriei Sale” (Efeseni 1.13,14). Aici apostolul revine la acest adevăr binecuvântat, că noi prin Duhul Sfânt am fost pecetluiți „pentru ziua răscumpărării”. Aici nu este vorba ca în Efeseni 1.7 despre răscumpărarea sufletului, despre iertarea păcatelor, ci de răscumpărarea trupului nostru la venirea Domnului Isus Hristos pentru a lua mireasa Sa acasă. „... care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Și supune chiar toate lucrurile” (Filipeni 3.21). Când va veni Domnul Isus, El va lua cu Sine pe fiecare credincios adevărat, niciunul nu va rămâne aici; căci fiecare creștin adevărat este un mădular al singurului trup; și este absolut imposibil, ca trupul să fie în glorie și să-i lipsească un mădular, fie el chiar cel mai slab și mai neînsemnat.

Ținuta morală greșită și bună

Versetul 31

Efeseni 4.31: Orice amărăciune și supărare și mânie și strigare și defăimare să fie înlăturate de la voi, împreună cu orice răutate.

Apostolul ne atenționează aici cu privire la anumite păcate, care, dacă le acordăm spațiu, vor întrista pe Duhul Sfânt care locuiește în noi. El pune degetul mai întâi pe un rău, care în mod obișnuit stă adânc în inimă: „orice amărăciune”. Amărăciunea este opusul dulceații; și dacă această amărăciune este în inima unui om, ea ei răpește bucuria lăuntrică și pacea dulce și îi face inima posomorâtă și nenorocită. Amărăciunea este unul din relele caracteristice celor necredincioși, a căror gură este plină de amărăciune, și apostolul Iacov ne atenționează cu privire la invidie amară și duh de ceartă în inimă (Iacov 3.11-15). După aceea apostolul Pavel continuă să ne atenționeze cu privire la acele păcate care se revarsă din amărăciunea inimii: supărare, mânie, strigare, defăimare și răutate.

Da, frații mei preaiubiți, noi trebuie să înlăturăm toate aceste lucruri din inima noastră. Trebuie să atragem atenția, că noi, dacă nu suntem eliberați prin puterea Duhului Sfânt de aceste păcate, nu putem trăi o viață creștină adevărată. De aceea să veghem ca aceste lucruri rele să nu fie găsite în noi sau în mijlocul nostru. Aceasta este posibil numai dacă noi ne rezemăm pe harul și ajutorul lui Dumnezeu.

Versetul 32

Efeseni 4.32: Și fiți buni unii cu alții, miloși, iertându-vă unii pe alții, după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos.

Adevăratul creștinism ne eliberează nu numai de aceste păcate, care întristează pe Duhul Sfânt, ci ne face și capabili să revelăm în viața noastră virtuțile prețioase ale lui Hristos, prin aceea că noi imităm bunătatea și blândețea Domnului și Stăpânului nostru în conviețuirea

noastră.

Dacă dorim să iertăm, atunci să avem totdeauna înaintea noastră etalonul divin de iertare: „după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos”. Există cineva care să fi păcătuit față de mine așa cum am păcătuit eu față de Dumnezeu? Dar dacă Dumnezeu din pricina lui Hristos și pe baza lucrării Sale pe cruce mi-a iertat toate păcatele, atunci și eu trebuie să iert fratelui meu în același fel. Probabil gândești că acela, care a păcătuit împotriva ta, cu adevărat nu merită să i se ierte. Permite-mi totuși să te întreb, ai meritat tu iertarea divină? Este absolut imposibil ca cineva să fi păcătuit așa de mult față de tine, cum ai păcătuit tu față de Dumnezeu. Și Dumnezeu ne-a iubit așa de mult și ne-a iertat toate păcatele! Acesta este etalonul divin, acesta este modelul, pe care să-l urmăm atunci când iertăm. El nu ne poate da un alt etalon, niciunul mai mic, decât pe Sine Însuși. „O, Doamne Isuse, dăruiește-ne în harul Tău, să Te cunoaștem mai mult, să învățăm de la Tine și să fim mai mult asemenea Ție! Amin.”

Tradus de la: [Der Epheserbrief \(4\)](#)

Traducere: Ion Simionescu